

Personal Preparation to Meet the Savior

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Personīgā sagatavošanās, lai satiktu Glābēju

Elders Deils G. Renlands
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

April 2025 general conference

Follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

My dear brothers and sisters, last October, President Russell M. Nelson taught, “Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ.” When President Nelson speaks about the Second Coming, it is always with joyful optimism. However, a girl in Primary recently told me that she becomes anxious whenever the Second Coming is mentioned. She said, “I’m scared because bad things are going to happen before Jesus comes again.”

It is not just children who may feel this way. The best advice for her, for you, and for me is to follow the Savior’s teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

Toward the end of His mortal ministry, Jesus Christ was asked when He would come again. In answering, He taught three parables, recorded in Matthew 25, about how to prepare to meet Him—whether at His Second Coming or whenever we leave this world. These teachings are crucial because personal preparation to meet Him is central to life’s purpose.

The Savior first told the parable of the ten virgins. In this parable, ten virgins went to a wedding feast. Five wisely brought oil to fill their lamps, and five foolishly did not. When the bridegroom’s imminent arrival was announced, the foolish virgins left to buy oil. When they returned, it was too late; the door to the feast was shut.

Jesus identified three aspects of the parable

Sekoiet Glābēja mācībām. Viņa norādījumi nav nedz noslēpumaini, nedz sarežģīti. Kad tiem sekojam, mums nav jābaidās vai jāsatraucas.

Mani dārgie brāļi un māsas, pagājušajā oktobrī, prezidents Rasels M. Nelsons mācīja: „Tagad ir pienācis laiks jums un man sagatavoties mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus Otrajai atnākšanai.” Par Otro atnākšanu prezidents Nelsons vienmēr runā ar priekpilnu optimismu. Taču kāda meitene Sākumskolā nesen man pavēstīja, ka ikreiz, kad tiek pieminēta Otrā atnākšana, viņu pārņem uztraukums. Viņa sacīja: „Man ir bail no visa tā sliktā, kas notiks, pirms Jēzus atgriezīsies.”

Šādi var justies ne tikai bērni. Labākais padoms viņai, jums un man ir sekot Glābēja mācībām. Viņa norādījumi nav nedz noslēpumaini, nedz sarežģīti. Kad tiem sekojam, mums nav jābaidās vai jāsatraucas.

Jēzum Kristum Viņa laicīgās kalpošanas izskaņā tika jautāts, kad Viņš atgriezīsies. Viņš atbildēja, mācot trīs līdzības, kas ir pierakstītas Mateja 25. nodaļā, par to, kā sagatavoties Viņu satikt — vai nu Viņa Otrās atnākšanas laikā vai tad, kad mēs pametīsim šo pasauli. Šīs mācības ir īpaši svarīgas, jo personīgā sagatavošanās, lai satiktu Viņu, ir dzīves nolūka pamatā.

Vispirms Glābējs izstāstīja līdzību par desmit jaunavām. Šajā līdzībā desmit jaunavas devās uz kāzu svinībām. Piecas no viņām rīkojās gudri, paņemot līdzi eļļu saviem lukturiem, bet piecas rīkojās neapdomīgi un eļļu nepaņēma. Kad tika paziņots par līgavaiņa drīzu ierašanos, ģekīgās jaunavas devās iegādāties eļļu. Kad tās atgriezās, bija par vēlu; durvis uz svinībām bija slēgtas.

Lai mums palīdzētu, Jēzus norādīja uz trim

to help us. He explained:

“And at that day, when I shall come in my glory, shall the parable be fulfilled which I spake concerning the ten virgins.

“For they that are wise and have received the truth, and have taken the Holy Spirit for their guide, and have not been deceived—verily I say unto you, they shall ... abide the day.”

In other words, they did not need to fear or be anxious, because they would survive and prosper. They would prevail.

If we are wise, we receive the truth by accepting the gospel of Jesus Christ through priesthood ordinances and covenants. Next, we strive to remain worthy of having the Holy Ghost always with us. This capability must be acquired individually and personally, drop by drop. Consistent, personal, private acts of devotion invite the Holy Ghost to guide us.

The third element that Jesus highlighted is avoiding deception. The Savior warned:

“Take heed that no man deceive you.

“For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.”

The Savior knew pretenders would try to deceive the very elect and that many disciples would be duped. We should neither believe those who falsely claim divine sanction nor venture into metaphorical deserts or secret chambers to be taught by counterfeits.

The Book of Mormon teaches us how we can differentiate deceivers from disciples. Disciples always promote believing in God, serving Him, and doing good. We will not be deceived when we seek and take counsel from trusted individuals who are themselves faithful disciples of the Savior.

We can also avoid deception by worshipping regularly in the temple. This helps us maintain an eternal perspective and protects us from influences that might distract or divert us from the covenant path.

The essential lesson of this parable of the ten virgins is that we are wise when we accept the gospel, seek to have the Holy Ghost with us, and avoid deception. The five wise virgins could not help those without oil; no one can accept the gospel, take the Holy Ghost as a guide, and avoid deception on our behalf. We have to do this for ourselves.

The Savior then told the parable of the

līdzības aspektiem. Viņš paskaidroja:

„Un tanī dienā, kad Es nāksu Savā godībā, tiks piepildīta līdzība, ko Es stāstīju par desmit jaunavām.

Jo tie, kas ir gudri un ir pieņēmuši patiesību, un ņēmuši Svēto Garu par savu ceļvedi, un nav tikuši pievilti — patiesi Es saku jums, tie ... izturēs to dienu.”

Citiem vārdiem sakot, viņiem nebija jābaidās vai jāraizējas, jo viņi izdzīvos un uzplauks. Viņi gūs virsroku.

Ja mēs esam gudri, mēs saņemam patiesību, pieņemot Jēzus Kristus evaņģēliju caur priesterības priekšrakstiem un derībām. Pēc tam mēs cenšamies palikt cienīgi, lai Svētais Gars vienmēr būtu ar mums. Šīs spējas ir jāapgūst individuāli un personīgi, pilienu pa pilienu. Konsekventa, personīga, privāta nodošanās ticībai aicina Svēto Garu mūs vadīt.

Trešais elements, ko Jēzus uzsvēra, ir izvairīšanās no maldināšanas. Glābējs brīdināja:

„Pielūkojiet, ka neviens jūs nepievil.

Jo daudzi nāks Manā Vārdā, sacīdami: Es tas esmu; un daudzus pievils.”

Glābējs zināja, ka viltvārži mēģinās maldināt pašus izredzētākos un ka daudzi mācekļi tiks apkrāpti. Mums nevajadzētu ticēt tiem, kuri nepatiesi apgalvo, ka viņiem ir dievišķas pilnvaras, nedz arī doties metaforiskos tuksnešos vai uz slepenām istabām, lai mācītos no viltus skolotājiem.

Mormona Grāmata mums māca, kā atšķirt maldinātājus no mācekļiem. Mācekļi vienmēr mudina ticēt Dievam, kalpot Viņam un darīt labu. Mēs netiksim maldināti, ja meklēsim un pieņemsim uzticamu cilvēku padomu, kuri paši ir uzticami Glābēja mācekļi.

No maldināšanas mēs varam izvairīties, arī regulāri pielūdzot templī. Tas mums palīdz saglabāt mūžības redzējumu un pasargā no ietekmes, kas mūs varētu novērst vai novirzīt no derību ceļa.

Šīs līdzības — par desmit jaunavām — galvenā mācība ir šāda: mēs esam gudri, ja pieņemam evaņģēliju, cenšamies, lai Svētais Gars būtu ar mums, un izvairāmies no maldināšanas. Piecas gudrās jaunavas nevarēja palīdzēt tām, kurām nebija eļļas; neviens cits nevar pieņemt evaņģēliju, saņemt Svēto Garu kā pavadoni un izvairīties no maldināšanas mūsu vietā. Mums tas ir jādara katra paša labā.

Tad Glābējs izstāstīja līdzību par talentiem.

talents. In this parable, a man gave differing amounts of money, referred to as talents, to three servants. To one servant he gave five talents, to another he gave two, and to a third he gave one. Over time, the first two servants doubled what they had received. But the third servant simply buried his single talent. To both servants who had doubled their talents, the man said, "Well done, ... good and faithful servant: thou hast been faithful over a few things, I will make thee ruler over many things: enter thou into the joy of thy lord."

The man then chided the servant who had buried his talent for being "wicked and slothful." This servant's talent was taken away, and he was banished. Yet, had this servant doubled his talent, he would have received the same commendation and reward as the other servants.

One message of this parable is that God expects us to magnify the abilities we have been given, but He does not want us to compare our abilities to those of others. Consider this insight provided by the 18th-century Hasidic scholar Zusya of Anipol. Zusya was a renowned teacher who began to fear as he approached death. His disciples asked, "Master, why do you tremble? You've lived a good life; surely God will grant you a great reward."

Zusya said: "If God says to me, 'Zusya, why were you not another Moses?' I will say, 'Because you didn't give me the greatness of soul that you gave Moses.' And if I stand before God and He says, 'Zusya, why were you not another Solomon?' I will say, 'Because you didn't give me the wisdom of Solomon.' But, alas, what will I say if I stand before my Maker and He says, 'Zusya, why were you not Zusya? Why were you not the man I gave you the capacity to be?' Ah, that is why I tremble."

Indeed, God will be disappointed if we do not rely upon the merits, mercy, and grace of the Savior to magnify the God-given abilities we have received. With His loving assistance, He expects us to become the best version of ourselves. That we may start with differing abilities is irrelevant to Him. And it should be to us.

Finally, the Savior told the parable of the sheep and goats. When He returns in His glory, "before him shall be gathered all nations: and he shall separate them one from another, as a shepherd divideth his sheep from the goats: and

Šajā līdzībā kāds vīrs trīs kalpiem iedeva dažādas naudas summas, sauktas par talentiem. Vienam kalpam viņš iedeva piecus talentus, otram — divus un trešajam — vienu. Laika gaitā pirmie divi kalpi divkāršoja saņemtās naudas vērtību. Taču trešais kalps vienkārši apraka savu vienīgo talentu. Abiem kalpiem, kuri savus talentus bija divkāršojuši, vīrs sacīja: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps: Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā!”

Bet kalpu, kas savu talentu bija apracis, vīrs nosauca par „blēdīgu un kūtru”. Iedotais talents šim kalpam tika atņemts, un pats kalps — padzīts. Taču, ja šis kalps būtu divkāršojis savu talentu, viņš būtu saņēmis tādu pašu uzslavu un atlīdzību kā pārējie kalpi.

Viens no šīs līdzības vēstījumiem ir tāds, ka Dievs vēlas, lai mēs vairotu mums dotās spējas, bet Viņš nevēlas, lai mēs tās salīdzinātu ar citu cilvēku spējām. Apdomājiet šo 18. gadsimta hasīdu zinātnieka — Zusjas no Hanipoles — atziņu. Zusja bija slavens skolotājs, kurš, tuvojoties nāvei, sāka izjust bailes. Viņa mācekļi vaicāja: „Skolotāj, kādēļ jūs trīcat? Jūs esat nodzīvojis labu dzīvi; Dievs jums noteikti piešķirs lielu atalgojumu.”

Zusja paskaidroja: „Ja Dievs man jautātu: „Zusja, kāpēc tu nebiji otrs Mozus?” Es atbildētu: „Tāpēc, ka Tu man neesi devis tādu dvēseles diženumu, kādu esi devis Mozum.” Un, ja es stāvētu Dieva priekšā un Viņš sacītu: „Zusja, kāpēc tu nebiji otrs Salamans?” Es teiktu: „Tāpēc, ka Tu man neesi devis Salamana gudrību.” Bet, ak vai, ko es teiktu, ja es stāvētu sava Radītāja priekšā un Viņš vaicātu: „Zusja, kāpēc tu neesi bijis Zusja? Kāpēc tu nekļuvi par vīru — atbilstoši spējām, ko tev dāvāju?” Ak, tādēļ es trīcu.”

Patiešām, Dievs būs vīlies, ja mēs nepaļausimies uz Glābēja nopelniem, žēlastību un labvēlību, lai vairotu Viņa dotās spējas, ko esam saņēmuši. Sniegdams Savu mīlošo palīdzību, Viņš sagaida, ka mēs kļūsim par savu labāko „es”. Tam, ka mēs katrs savu ceļu uzsākam ar dažāda līmeņa spējām, Viņa acis nav nozīmes. Un arī mums tam nevajadzētu piešķirt nozīmi.

Visbeidzot Glābējs stāstīja līdzību par avīm un āžiem. Kad Viņš atgriezīsies Savā godībā, „visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem, un liks avis pa Savu labo, bet āžus pa kreiso roku”.

he shall set the sheep on his right hand, but the goats on the left.”

Those on His right became heirs in His kingdom, and those on His left received no inheritance. The distinguishing characteristic was whether they fed Him when He was hungry, gave Him drink when He was thirsty, housed Him when He was a stranger, clothed Him when He was naked, and visited Him when He was sick or imprisoned.

Everyone was perplexed, both those on the right hand and those on the left hand. They asked when they had, or when they had not, given Him food, drink, and clothing or helped Him when He was vulnerable. In response, the Savior said, “Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.”

The message of the parable is clear: when we serve others, we serve God; when we don't, we disappoint. He expects us to use our gifts, talents, and abilities to bless the lives of Heavenly Father's children. The divine impulse to serve others is illustrated in a poem written in the 19th century by the Finnish poet Johan Ludvig Runeberg. My siblings and I repeatedly heard the poem “Farmer Paavo” throughout our childhoods. In the poem, Paavo was a poor farmer who lived with his wife and children in the lake region of central Finland. Several years in a row, most of his crops were destroyed, whether through the runoff from the spring snowmelt, summer hailstorms, or an early autumn frost. Each time the meager harvest came in, the farmer's wife lamented, “Paavo, Paavo, you unfortunate old man, God has forsaken us.” Paavo, in turn, stoically said, “Mix bark with the rye flour to make bread so the children won't go hungry. I'll work harder to drain the marshy fields. God is testing us, but He will provide.”

Each time the crops were destroyed, Paavo directed his wife to double the amount of bark that she mixed into the flour to ward off starvation. He also worked harder, digging trenches to drain the ground and decrease his fields' susceptibility to a spring runoff and an early autumn frost.

After years of hardship, Paavo finally harvested a rich crop. His wife exulted, “Paavo, Paavo, these are happy times! It is time to throw away the bark, and bake bread made only with rye.” But Paavo solemnly took his wife's hand and said,

Tie, kas bija Viņa labajā pusē, kļuva par Viņa valstības mantiniekiem, bet tie, kas bija Viņa kreisajā pusē, mantojumu nesaņēma. Noteicošā iezīme bija — vai tie Viņu pabaroja, kad Viņš bija izsalcis, padzirdīja Viņu, kad Viņš bija izslāpis, izmitināja Viņu, kad Viņš bija svešinieks, apģērba Viņu, kad Viņš bija kails, un apmeklēja Viņu, kad Viņš bija slims vai ieslodzījumā.

Visi bija neizpratnē — gan tie, kuri bija labajā, gan tie, kuri bija kreisajā pusē. Viņi jautāja, kad viņi bija vai nebija devuši Viņam ēdienu, dzērienu un apģērbu vai palīdzējuši Viņam, kad Viņš bija neaizsargāts. Glābējs viņiem paskaidroja: „Patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.”

Līdzības vēstījums ir skaidrs: kad mēs kalpojam citiem, mēs kalpojam Dievam, bet, kad to nedarām, mēs sagādājam vilšanos. Viņš sagaida, ka mēs izmantosim savas dāvanas, talantus un spējas, lai svētītu Debesu Tēva bērnu dzīvi. Dievišķo impulsu kalpot citiem ilustrē dzejolis, ko 19. gadsimtā sarakstījis somu dzejnieks Johans Ludvigs Runebergs. Es, mans brālis un māsas bērnībā vairākkārt dzirdējām dzejoli „Zemnieks Pāvo”. Dzejoli Pāvo bija nabadzīgs zemnieks, kurš kopā ar sievu un bērniem dzīvoja Somijas centrālajā daļā, ezeru reģionā. Vairākus gadus pēc kārtas lielākā daļa viņa sējumu tika iznīcināta — vai nu pavasara sniega kušanas ūdeņu, vasaras krusas vai agra rudens sala dēļ. Katru reizi, kad pienāca trūcīgās ražas laiks, zemnieka sieva žēlojās: „Pāvo, Pāvo, tu neveiksmīgais, vecais vīrs, Dievs mūs ir pametis.” Pāvo savukārt stoiski sacīja: „Sajauc koka mizu ar rudzu miltiem, lai izceptu maizi un bērni nebūtu izsalkuši. Es strādāšu cītīgāk, lai nosusinātu purvainos laukus. Dievs mūs pārbauda, bet Viņš mūs nodrošinās.”

Ikreiz, kad raža tika iznīcināta, Pāvo lika sievai divkārstot koka mizas daudzumu, ko viņa iejauca miltos, lai nebūtu jāpiedzīvo bads. Viņš arī strādāja cītīgāk, rakdams grāvjus, lai nosusinātu augsni un mazinātu pavasara plūdu un agro rudens salnu ietekmi uz saviem laukiem.

Pēc gadiem ilgām grūtībām Pāvo beidzot ievāca bagātīgu ražu. Viņa sieva priecājās: „Pāvo, Pāvo, šie ir laimīgi laiki! Ir pienācis laiks izmest mizu un cept maizi tikai no rudziem.” Bet Pāvo svinīgi paņēma sievas roku un sacīja: „Pusi miltu

“Mix half the flour with bark, for our neighbor’s fields have frosted over.” Paavo sacrificed his and his family’s bounty to help his devastated and destitute neighbor.

The lesson of the Savior’s parable of the sheep and goats is that we are to use the gifts we have been given—time, talents, and blessings—to serve Heavenly Father’s children, especially the most vulnerable and needy.

My invitation to the anxious Primary child I mentioned earlier, and to each of you, is to follow Jesus Christ and to trust the Holy Ghost as you would a cherished friend. Rely on those who love you and who love the Savior. Seek God’s guidance to develop your unique abilities, and help others, even when it isn’t easy. You will be ready to meet the Savior, and you can join President Nelson in being joyfully optimistic. In doing so, you help the world prepare for the Second Coming of Jesus Christ, and you will be blessed with sufficient hope to enter the rest and joy of the Lord, now and in the future.

As we sing in one of our new hymns:

Rejoice! And prepare for that day! ...

No one knows the day and hour when He will come again,

But He’ll return as scriptures say; it will be a joyful day

When our beloved Savior comes again.

In the name of Jesus Christ, amen.

sajauc ar koka mizu, jo mūsu kaimiņa lauki ir apsaluši.” Pāvo upurēja savu un savas ģimenes pārpilnību, lai palīdzētu sagrautajam un nabadzīgajam kaimiņam.

Glābēja līdzībā par avīm un āžiem mācība ir tāda, ka mums ir jāizmanto mums dotās dāvanas — laiks, talanti un svētības —, lai kalpotu Debesu Tēva bērniem, īpaši visneaizsargātākajiem un vistrūcīgākajiem.

Mans aicinājums satrauktajam Sākumskolas bērnam, ko pieminēju iepriekš, un ikvienam no jums ir sekot Jēzum Kristum un uzticēties Svētajam Garam kā mīlam draugam. Paļaujieties uz tiem, kuri mīl jūs un kuri mīl Glābēju. Meklējiet Dieva vadību, lai attīstītu savas unikālās spējas un palīdzētu citiem, pat ja tas nav viegli. Jūs būsi gatavi satikt Glābēju, un jūs varēsiet pievienoties prezidentam Nelsonam priekpilnā optimismā. Tādējādi jūs palīdzēsiet pasaulei sagatavoties Jēzus Kristus Otrajai atnākšanai, un jūs tiksiet svētīti ar pietiekamu cerību, lai ieietu Tā Kunga atpūtā un priekā tagad un nākotnē.

Līdzīgi kā mēs dziedam vienā no mūsu jaunajām garīgajām dziesmām:

Līksmojiet! Un sagatavojieties tai dienai! ...

Nav zināma ne diena, ne stunda, kad Viņš atkal nāks,

Tāču Viņš atgriezīsies, kā to māca Svētie Raksti; tā būs priekpilna diena,

Kad mūsu mīļotais Glābējs atkal nāks.

Jēzus Kristus Vārdā, āmen.